

Linda Howard
A bajkeverő

LINDA HOWARD

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

A BAJKEVERŐ

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Linda Howington, 2016 – Vinton Magyarország Kft., 2020

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

A mű eredeti címe: *Troublemaker* (HarperCollins Publishers Ltd.)

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-097-3

- Borító: Barczag Andrea
- Kép: Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Az imádott kutyusoknak, akik tartalmasabbá
tették az életemet*

1. fejezet

Washington D.C.

Ez is egy olyan tipikus kora márciusi nap volt, amelyen a derült idő azzal hiteget, hogy végre itt a tavasz, de te tudod, hogy a tél nevű szörnyetegnek még esze ágában sincs visszavonulót fújnia, majd eltakarodnia a városból. Morgan Yancy egyébként is belekavarodott néha az évszakokba. Gyakran kellett végiggondolnia, hogy egyáltalán az északi vagy a déli féltekén tartózkodik-e. A munkája azt követelte meg tőle, hogy egyik pillanatról a másikra ide-oda utazgasson, úgyhogy előfordult, hogy az Északi-sarkvidékről az iraki sivatagba repült, onnan pedig tovább Dél-Amerikába – oda, ahol éppen szükség volt a szaktudására.

Harminchat órával ezelőtt érkezett meg az aprócska lakásba, amelyet ez idő tájt az otthonának nevezett, és miután az első huszonnégy órát átaludta, arra a felfedezésre ébredt, hogy összekeveredett a nappal és az éjszaka. Nem ez volt az első ilyen alkalom, és nem is ez lesz az utolsó. Így aztán fönt maradt egy darabig, evett egy kis mogyoróvajjas kekszet, megtisztogatta a felszerelését, futott tizenegy kilométert a sötét városban, hogy kifárassza magát, aztán megint kidőlt.

Amikor ismét fölébredt, tavasz volt – vagy valami olyasmi.

Vett egy hideg zuhanyt, hogy a maradék pókhálót is kiűzze a fejéből, aztán kotorászni kezdett a hűtőben... Azt találta, hogy az utolsó zacskónyi őrlt kávéjából tud főzni egy félkancsónyit. Megteszi. Kinyitotta a tejes dobozt, beleszagolt, felszisszent, majd beleöntötte az egészet a lefolyóba. A szőrös, zöld sajtot szintén kidobta. Semmi kétség, muszáj lesz vásárolni. Sajt és tej nélkül megvolt ugyan, de a dolgok veszélyessé váltak, ha nem volt kávéja. Érdekes, hogy máskor napokig, sőt, hetekig képes volt kibírni kávé nélkül, és csak azt itta, ami kéznél volt, otthon azonban kellett neki a kávéja.

A napsütés kicsalogatta őt zsebkendőnyi udvarába, ahol kávésbögréjével a kezében kielemezte a helyzetet.

Az időjárás tökéletes volt: elég hűvös ahhoz, hogy ne lehessen melegnek mondani, viszont elég meleg ahhoz, hogy dzseki nélkül is jól érezze magát. Az enyhe szellő bárányfelhőket kergetett az égen.

Nos, igen; az élet néha kemény. Nem volt választása: el kellett mennie horgászni. Milyen férfi volna, ha a nélkül hagyna eltelni egy horgászásra teremtett napot, hogy kivigye a csónakját.

Ezen kívül az öreg *Shark* motorját is le kellett pókhálózni néha. Mindig igyekezett foglalkozni a csónakkal, amikor csak otthon volt, de most már vagy öt hónapja nem járatta meg – ami, ha jobban belegondolt, azt jelentette, hogy ennyi idő telt el azóta, hogy egy napnál többet töltött itthon. A csapat kétségkívül nehéz időszakon van túl.

A férfi előhalászta a nadrágja jobb combjánál lévő zsebéből a mobilját, majd felhívta Kodakot, az egyik haverját a csapatából. Kodakot valójában Tyler Gordonnak hívták, de ha valakinek fotografikus memóriája van, mégis mi másnak szólítanak a többiek, mint Kodaknak?

Kodak hangja kissé kásásnak tűnt, amikor fölvette a telefont, ami nem is csoda, hiszen ő is részt vett Morgannel a legutóbbi küldetésen.

– Igen... Mi van? – Az enyhe rekedtségtől, no, meg attól, hogy félig még aludt, alig lehetett érteni a szavait.

– Kiviszem horgászni a *Sharkot*. Velem jössz?

– Bakker, te sosem alszol?

– Aludtam. Majdnem két napig aludtam. Miért, te mi a fenét csináltál eddig?

– Volt, hogy nem aludtam. Most alszok. Vagyis aludtam – helyesbített Kodak egy ásítás kíséretében. – Jó szórakozást, haver, de én most nem megyek. Meddig maradsz?

– Gondolom, sötétedésig. – Számítania kellett volna erre, elvégre Kodak folyton kanos volt,

ilyen egyszerű. Sürgősebb volt a számára, hogy könnyítsen magán, mint hogy rendes ételt tegyen a gyomrába. Nem mintha Morgannek nem fordult volna meg a fejében, hogy könnyítsen magán, de erről csak evés *után* lehetett szó, aztán pedig a gondolatnál tovább nem is jutott.

Újabb ásitás.

– Akkor én ezt most kihagyom. Később beszélünk – azzal Kodak letette a telefont.

Morgan vállat vont, majd visszacsúszta a mobilt a zsebébe. Akkor ma egyedül horgászik. Nem bánta a dolgot. Általában jobban is szeretett egyedül horgászni. A nap, a szél, a víz, az áldott magány – csodálatos volt, különösen, amikor lazítani akart egy-egy munka után.

Öt perccel később már elegendő kávét ivott ahhoz, hogy képes legyen elindulni, úgyhogy inget, zoknit és bakancsot húzott, beült a kocsijárába, majd a kikötő felé vette az irányt. Reggelit egy gyorséteremből szerzett, de mindegy, legtöbbször amúgy is szarságokat evett. Különben is az volt a véleménye, hogy Amerikában nagyon finom szarságokat lehet kapni. Ha a zsírkommandó mindenáron nyavalyogni akar a kaja miatt, el kellene menniük valamelyik isten háta mögötti helyre, ahol Morgan küldetéseket szokott teljesíteni... Akkor talán jobban megbecsülnék a finom gyorskajákat.

A kikötő, amelyben a *Sharkot* tartotta, a lepukkantabb partszakaszon volt, messze, lentebb, de Morgan szerette, mert kicsi volt, így jobban szemmel tudta tartani az új hajókat, illetve az esetlegesen gyanús járműveket a parkolóban. Ha képes lett volna viszonylag rendszeresen megjárni a csónakját, könnyebb lett volna elővigyázatosnak lennie, de eddig nem volt gond – nem mintha számított volna ilyesmire, csak hát a megszokás –, pedig neki különleges tehetsége volt ahhoz, hogy felfigyeljen a megszokottól eltérő részletekre. Ma sem vett észre semmi különösöt, de a biztonság kedvéért azért végighajtott az összes soron, mielőtt leparkolt volna. Egy kocsit sem parkolt fordítva, Morgan pedig sem bérelt autót, sem más gyanús dolgot nem látott.

Betolatott egy parkolóhelyre, kiszállt, bezárta a kocsit, aztán ellenőrizte, hogy bezárta-e. A vérében volt, hogy mindent leellenőrizzen, ha biztonsági kérdésről volt szó. Amikor bedugta a kulcsát a lakatba, amely a dokkokhoz vezető biztonsági kapun lógott, a kikötő tulajdonosa, Brawley kidugta a fejét a körülbelül 25 méternyire lévő kalyibából, majd odakiáltott:

– Rég láttam! Remek nap ez a horgászáshoz.

– Remélem is – kiáltott vissza Morgan.

– Kimegy az öbölbe?

– Nem hiszem, hogy olyan messzire jutnék. – A Chesapeake jó 65 kilométerre volt lefelé a Potomacra; a horgászásra szánt idő nagy része az oda-, illetve a visszaútra menne el.

– Fogjon egyet nekem is – kiáltotta Brawley, majd visszabújt a kalyibájába. Morgan az ablakon keresztül látta, hogy felveszi a telefont, egy régmódi, vezetékes jószágot, amely valószínűleg azóta itt van, hogy a kikötőt megépítették, majd a nyaka és a válla közé szorítja a kagylót, aztán tárcsáz. Manapság nem sok helyen látni ilyen telefont.

Morgan visszazárta maga mögött a lakatot, lesétált a dokkokhoz, ahol Ivan Smith név alatt bérelt egy helyet. Ez a név szórakoztatta, mert az Ivan amolyan orosz „John” volt. A fenébe is, hiszen ez D.C.; itt az emberek fele abból indul ki, hogy az emberek másik fele álnevet használ.

Minden csónakot alaposan megfigyelt, amelyek mellett elment. Nem is annyira magukat a csónakokat nézte – bár egy ilyen apró kikötőben kisebb volt a forgalom, mint a nagyobbakban –, mint inkább a felszereléseket, például, hogy nem lát-e drága rádió adó-vevőt egy ütött-kopott csónakon, illetve az embereket, akik esetleg nem illenek a környezetbe, mert például kemény talpú cipőt viselnek, fegyvert hordanak meg ilyesmi.

Semmi. A hely olyan volt, amilyennek lennie kellett. A folyó szaga, a víz hangja, amint a hullámok a csónakok oldalát nyaldossák, a dokkok nyikorgása, a hajók finom ringatózása – mindez megnyugtatta a lelkét, valamint kissé enyhítette az állandóan benne tomboló feszültséget. Semmi kétség, ő a vízre született. Az egyik csapattársa egyszer észrevette, hogy valamit a bal kezével csinál, ezért megkérdezte tőle, kétkezes-e, mire a közelben álló kiképző azt válaszolta: „Nem kétkezes, hanem kétéltű.” Ez volt az igazság: ha Isten adott volna neki kopoltyút, el sem mozdult volna a víz mellől.

Pensacola közelében nőtt föl, úgyhogy az óceán mindig is az élete része volt. A Potomac ugyan nem volt fogható a Mexikói-öbölhöz, de ez is víz volt, úgyhogy megjárta. A francba, hiszen azzal is megelégedne, ha egy kenuban csónakázhatna egy tavon – csak egy darabig persze, mert utána valami izgalomra vágya. Semmi nem nyújt akkora adrenalin-löketet egy férfinak, mint az, ha felrobbant valamit, netán, ha lőnek rá.

A *Shark* fedélzetére lépett, élvezve, ahogy a csónak hangulata körbeveszi. Mivel legalább annyira tisztelte is a vizet, mint amennyire szerette, ellenőrizte az üzemanyagot, az olajszínt, az akkumulátort, a rádiót és a szivattyút. Elővette a köteleket a zárt rekeszből, majd leellenőrizte őket. Megnézte, nála van-e a telefonja, pedig tudta jól, hogy nála van; aztán ugyanezt tette a zsebkecsével, a pisztollyal a derekán lévő tartóban, a tartalék pisztollyal a jobb bokáján, valamint a tartalék pisztoly tartalék pisztolyával a ládában. Minden rendben volt.

Elkötötte a *Sharkot* a mólótól, helyet foglalt az ülésen, majd elfordította a slusszkulcsot; a megbízható motor azonnal felbőgött. Morgan hátrafelé fordította a sapkáját, kitolatott a helyéről, hogy a szabadság felé irányítsa a csónakot. A fodrozódó víz visszatükrözte az ég kékjét, amelyet itt-ott a mélység sötétlő zöldje váltott fel. A férfi eleinte minden egyes huppanót megérezett, de ahogy a csónak egyre gyorsult, úgy vált mind egyenletesebbé a haladás.

Ez az igazi élet. Ha még néhány halat is fogna – ha másért nem, hát azért, hogy hencegessen Kodaknak a sikerrel –, ez tényleg egy átkozottul jó nap lenne.

Igaz, hogy most csak horgászni ment, de akkor sem tudta levetkőzni a szokásokat, amelyeket tizenhat évnyi kőkemény kiképzés, éles küzdelem és a jó öreg ragadozó ösztön plántált belé. Aligha érte volna meg a harmincnégy éves kort, ha nem tanulja meg, hogyan vigyázzon magára. A víznek ugyanakkora figyelmet szentelt, mint korábban a parkolónak; a feje folyamatosan ide-oda forgott, miközben mindent alaposan megfigyelt, ami mellett elhaladt. Minden egyes járművet számba vett, amely a vízben volt: kik és hányan vannak a fedélzeten, mit csinálnak, milyen gyorsan mennek és merrefelé. Arra is figyelt, hogy valaki szentel-e neki különleges figyelmet, de rá se hederített senki, a *Shark* ugyanis nem volt kirívó csónak.

A vízben nagyobb volt a forgalom, mint amilyenre számított, elvégre hétköznap volt – valószínűleg. Nem volt teljesen biztos benne, hogy... szerda van? Vagy csütörtök? A francba. Ha péntek, tényleg teljesen elvesztette a fonalat, hogy milyen nap is van. Az időzónák váltakozása egy dolog volt, de ha az ember többször is áthalad a nemzetközi dátumváltó vonalon hazafelé menet, akkor valahogy minden homályos lesz, a holnapból tegnap lesz, a ma pedig még meg sem történt. Morgan kinyújtotta a lábát, elővette a zsebéből a mobilját, majd gyorsan megnézte, milyen nap is van. Csütörtök. Oké. Elég jól tippelt, aminél többet nem is kívánhatott egy hosszú küldetés után.

A Potomac nagy folyó volt, egyes helyeken a tizenhét kilométeres szélességet is elérte, ahogy délkelet felé, a Chesapeake-öböl irányába haladt. Elvileg nem szabadott volna nehéznek lenni kikerülni a többi járművet, de úgy tűnt, ezen a napon a legtöbb itt közlekedő embernek fogalma sem volt róla, milyen szabályok szerint kell közlekedni az úton, illetve, jelen esetben a folyón. Egyes csónakok bevágtak más csónakok elé, sőt, olyanok is akadtak, akik szándékosan lefröcskölték a másikat. Neoprén ruhát viselő idióták cikáztak ide-oda a jetskijeiken, láthatóan tökéletesen figyelmen kívül hagyva a folyó topográfiáját, plusz nem törődve azzal, hogy a csónakoknak nincs más lehetőségük, mint hogy vagy elüssék őket, vagy zátonyra fussanak. Az volt a csoda, hogy még senkit sem lőttek le. Két meleg helyzet után – miután elvetette a gondolatot, hogy lövöldözni kezdjen, s kis híján úgy döntött, elgázolja a jetskis idiótát, aki miatt végighúzta a csónak alját az iszapban – Morgan feladta, és a folyó közepére kormányozta a *Sharkot*. A pokolba mindenkivel, kerüljessék a többiek őt. Lehet, hogy ezért bezsebel majd néhány szemrehányó pillantást és keresetlen szót, de legalább nem fenyegeti az a veszély, hogy felszakítja a csónakja alját.

Mivel a folyó jobb oldala helyett a közepén haladt, a tőle nagyjából 90 méternyire, a bal partnál horgonyzó cabin cruiser fedélzetén éles szeme megpillantotta, amint a nap sugarai megcsillannak egy fekete széldzseki kapucniya alól előbukkanó ezüstszínű hajtincseken. Két személy tartózkodott a fedélzeten, az egyik kék inget viselt, a másik fekete széldzsekit. Morgan felismerni vélte a haj

tulajdonosát, ezért egy hirtelen ötlettől vezérelve a cabin cruiser felé kormányozta a *Sharkot*; mert ha az a személy van a hajót, akire gondol, oda akart menni, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e.

A csónak szinte pattogott a vízen, amikor viszont közelebb ért, Morgan látta, hogy a kék inget viselő személy lemegey a fedélközbe. Aztán az ezüstös hajú nő – mert nő volt – szélesen mosolyogva, lelkesen integetni kezdett neki, hogy menjen közelebb, ő pedig már tudta, hogy jól tippelt.

Visszaintegetett, aztán néhány pillanattal később lefékezett, majd a cabin cruiser mellé kormányozta a *Sharkot*; leállítva a motort, végül beleengedte a vízbe a másikat, hogy egy helyben tudjon maradni.

– Képviselő asszony – köszöntötte a férfi Joan Kingsley-t, a tizenkettedik ciklusát töltő képviselőnőt, aki egyben a Fegyveres Szolgálatok Bizottságának (HASC) vezető tagja is volt. Akkor találkoztak először, amikor Kingsley-ék fiát elrabolták Venezuelában, Morgan akciócsoportja pedig azt a megbízatást kapta, hogy kiszabadítsa őt. Kingsley képviselő ragaszkodott hozzá, hogy személyesen köszönje meg fia életének megmentését, sőt, még egy pazar grillezést is rendezett egy magánbirtokon az akciócsoport tagjainak. Általában szó sem lehetett ilyesmiről, de mivel a képviselőnő a HASC tagja volt, kivételt tettek vele. Az ember nem utasítja vissza azt, aki a pénzes zsákot kezeli; Mac, az akciócsoportok feje nagyon is felfogta ezt, így megadta az engedélyt.

Morgan meglepetten tapasztalta, hogy rokonszenves neki az asszony. Persze, kétségtelenül politikus volt, akinek mindenre oda kellett figyelnie, de a férfinak úgy tűnt, nem csak hálás, de őszintén barátságos is. A mosolya meleg és nyílt volt, ráadásul a jelek szerint mindenkivel egyformán bánt. A férje, egy washingtoni ügyvéd, szintén barátságosan viselkedett, de – a feleségétől eltérően – az ő barátságossága sokkal kiszámítottabbnak tűnt. Hát, ha egyszer washingtoni ügyvéd, mi másra is számíthatna tőle az ember?

– Először nem ismertem meg – mondta a képviselőnő, miközben mosolyogva hajolt ki a korláton. – El sem tudtam képzelni, vajon ki a csuda száguldhathat felénk.

– Elnézést kérek, nem akartam megijeszteni.

– Nem ijedtem meg – felelte a nő nevetve. – Elvégre az én hajóm nagyobb, mint a magáé.

– Igen, asszonyom, nagyobb. – Morgan csak ennyit válaszolt, miközben éles szemmel végigpillantott a hajón. Úgy tűnt, minden rendben van, és tekintve, hogy senki más nem tartózkodott a fedélzeten, a képviselőnek lett volna alkalma jelezni neki, ha baj van.

A nő fontos szerepet töltött be a kongresszusban; komolyabb biztonsági intézkedéseket is tehetett volna, de Morgannek esze ágában sem volt kioktatni őt ezért. Ő megelégedett annyival, hogy mindent rendben talált, a többi nem rá tartozott.

– Jöjjön fel a fedélzetre, igyon velünk egyet – hívta a képviselőnő. – Ma pihenőnapot tartunk – tette hozzá, majd hátrafordította a fejét, amikor a kék inget viselő férfi kilépett a kabinból. – Dex, Morgan Yancy az.

– Látom. – Dexter Kingsley begombolta az ingét a fehér póló fölé, miközben a korláthoz lépett. Egyenletesen leburnult arcára jól begyakorolt mosoly ült ki – a barnasága olyan egyenletes volt, hogy csak barnító spray, netán szolárium segítségével tehetett rá szert. – Ez a nap tökéletes arra, hogy az ember a vízen töltsen. Nem jön föl egy italra? – Ugyanaz a meghívás, mint a feleségéé, de az övéből valahogy hiányzott az alapvető őszinteség.

Morgant a legkevésbé sem vonzotta a lehetőség. Az udvarias csevegés nem volt az erőssége, és még akkor sem lett volna az, ha történetesen nem horgászni készül.

– Köszönöm, de éppen az egyik horgász helyemre tartok. Csak köszönni jöttem ide, amikor megláttam a képviselő asszonyt – felelte, miközben kiemelte a villanymotort a vízből, ellökte magát a cabin cruisertől, majd elhelyezkedett a vezetőülésben. – További szép napot!

– Magának is! – integetett mosolyogva Kingsley képviselőnő, aztán elfordult a korláttól.

Morgan elfordította a slussz kulcsot, mire a nagy motor felberregett. Lassan eleveickelt a cabin cruiser mellől, s amikor már elég távol volt tőle ahhoz, hogy a farvize ne ringassa meg túl erősen, felemelte a fejét, hagyva, hogy a szél, a víz és a szabadság érzése magával ragadja.

Már este fél tíz is elmúlt, amikor beállt a lakása előtti parkolóba. Későn kötött ki a *Sharkkal*, aztán még a felszerelését is megtisztította és elzárta, mielőtt elindult volna hazafelé. Út közben megállt egy vegyesboltnál, hogy vegyen néhány dolgot; most pedig magához vette a műanyag szatyrokat, úgy szállt ki a kocsiból. A távirányító segítségével bezárta az ajtókat.

A lakótelep, ami legalább harmincéves volt, hat sor kétemeletes, téglából és betonból készült épületből állt. Morgan úgy sejtette, modernnek és letisztultnak szánták – harminc évvel ezelőtt talán annak is számított –, most azonban egyszerűen csak ronda volt. A földszinti lakásokhoz, mint amilyen Morgané is volt, tartozott egy kis udvar, míg az emeleti lakások tulajdonosainak be kellett érniük egy-egy erkéllyel. Morgan szerint azok nem sok mindenre voltak használhatók, bár nyaranta sokan grilleztek rajtuk.

A műanyag szatyrok zizegtek, ráadásul minden egyes lépésnél nekiütődtek a bal lábának, ami eszébe juttatta, hogy miért is utál annyira vásárolni. Miután bevásárolt, minden alkalommal elhatározta, hogy legközelebb visz magával egy hátizsákot, abba pakolja bele azt a kevés holmit, amire szüksége van, de mivel nem volt otthon eleget ahhoz, hogy ez a szokásává váljon, mindig megfeledezett róla. Azt is majdnem elfelejtette, hogy már alig van otthon kávéja, de szerencsére észrevette a bolt tábláját, úgyhogy indexelés nélkül, hirtelen fordult be a parkolóba, ami felháborodott dudálást váltott ki a többi közlekedőből. Hiába, ha kávéra van szükség, akkor kávéra van szükség.

Egy betonból készült támoszlop és néhány magas bokor eltakarta a kilátást, ami baj volt, de a lakóközösség nem volt hajlandó megszabadulni az idejétmúlt tereptárgyaktól és a nyüves fáktól csak azért, mert neki nem tetszettek. Nem magyarázhatta meg nekik, hogy a zöldterület remek leshelyet biztosít egy rajtaütéshez, mert a civilek az ilyesmit egyszerűen képtelenek felfogni, úgyhogy el kellett fogadnia a helyzetet. Nem mintha sok mindentől kellett volna tartania; a bűnözési ráta meglehetősen alacsony volt errefelé. Tulajdonképpen ez a tény csábította ide a fiatal családokat, akik a lakók nagy hányadát tették ki.

A beidegződéseket azonban nehezen lehetett figyelmen kívül hagyni. Morgan messze kikerült egy eldugott zugot, majd egyenesen az utca közepére fordult be, hogy szemből közelítsen, ahogy mindig is tenni szokta. Általában nem volt nagy forgalom a lakótelepen, így ritkán kellett arra várnia, hogy elhaladjon egy-egy autó.

De még így sem volt ínyére a dolog, bizonyos napokon pedig, mint például most is, különösen rossz érzése volt, bár nem tudta volna megmondani, hogy miért. Nem is kellett megmondania, ilyenkor ugyanis az ösztönei léptek működésbe.

Morgan megtorpant.

Néha... mint például *most*.

Mintha áramütés érte volna, minden érzéke kiélesedett. Ösztönösen nyúlt hátra a jobb kezével a derekán lévő tokban megbújó pisztolyához, közben pedig azt figyelte, nincs-e a bozótban, amelynek nem kellene itt lennie, valami mozgás, amely megmagyarázná a hirtelen támadt bizsergést a tarkóján. Nem látott semmit, de az érzékei továbbra is riadókészültségben voltak. *Valami* volt itt, még ha nem is veszély...

Még a végére sem ért a gondolatnak, amikor a bozótban megmozdultak az árnyak, feketeség a feketeségen. Újabb adrenalinhullám árasztotta el a szervezetét, majd gondolkodás nélkül, a kiképzésének megfelelően cselekedett, amikor ledobta a műanyag szatyrokat, lebukott balra, a jobb kezével pedig előhúzta a fegyverét.

A teste még a levegőben nyújtózkodott, amikor halvány villanást látott, aztán mellbe vágta egy kalapács.

Két távoli, de tiszta gondolata volt: *Hangtompító. Szubszonikus lőszer.*

A teste a földnek csapódott, ami majdnem olyan fájdalmas volt, mint a kalapácsütés a mellkasába. Miközben gurult a földön, olyan erősen szorította pisztolya markolatát, mintha a fegyver összenőtt volna a kezével. Az agya egy része tudta, hogy súlyos találatot kapott, a másik része azonban kíméletlenül a külvilágra fókuszált, és el volt szánva, hogy megteszi, amit meg kell

tennie. Odalőtt, ahonnan a villanást látta, nagyot durrantva az éjszakai csöndben, de tudta, hogy csak egy amatőr maradna egy helyben, úgyhogy a következő célzásnál már követte az alig látható fekete árnyat, amely eltávolodott a bozótól, majd meghúzta a ravaszt.

Az elméje függetlenítette magát a testét hullámokban előntő fájdalomtól, mert ez volt az egyetlen esélye arra, hogy tovább működjön. A gondolatai száguldottak, elemezték a lehetőségeket, a tüzelési szöveget, a legjobb forgatókönyvet, miközben az adrenalin legyűrte a pusztítást, mozgásban tartva a testét. A nélkül, hogy tudatosodott volna benne, mozgásban van, begurult egy tűzcsap mögé, és csak akkor jött rá, hol van, amikor már ott volt. A tűzcsap nem volt valami nagy fedezék, de több volt a semminél.

A látása bizonytalan volt, úgy tűnt, mintha dolgok közeledtek volna hozzá, aztán távolodtak volna tőle, valamilyen láthatatlan légáramlatnak engedelmessé. A szeme sarkából látta, hogy sorra gyulladnak fel a kültéri lámpák, a szomszédjai pedig a függönyeiket félrehúzva nézelődnek, hogy mi történt. Morgan vadul pislogni kezdett, igyekezett összpontosítani. Igen, a fényeknek hála egy férfi homályos körvonalai rajzolódtak ki a sötétben, Morgan pedig harmadszorra is lőtt. A sötét alak a földre zuhant, majd mozdulatlaná dermedt.

Egek, de fáj a mellkasa. A francba. Ez most tönkretette a tetkóját.

A látása megint elbizonytalanodott, de ő makacsul kitartott, továbbra is a leterített alakra szegezve a fegyverét. Az, hogy leterítette, még nem jelenti azt, hogy le is győzte. Ha most átengedi magát a sötétségnek, lehet, hogy a másik fickó fölkel, hogy befejezze a munkát. Csak akkor számít halottnak, ha megbizonyosodnak a haláláról, ő pedig most az égvilágon semmiről sem tud megbizonyosodni.

De ajtók nyíltak, emberek kiáltoztak. A hangok torzak voltak, furcsán távolinak is tűntek, a fények pedig kezdtek elhalványodni. Az eltévedés között még látta, ahogy néhány bátrabb lélek kimerészkedik a lakásából, hogy utánanézzon a fegyverropogásnak. Szavakat hallott maga körül, amelyek némelyike még utat talált a tudatába.

– Shawn! *Megőrültél?* – Női hang, egyszerre dühös és riadt.

– Csak hívd a rendőrséget – mondta egy férfi – talán Shawn, talán valaki más.

– Én már hívtam – így egy harmadik hang.

– Mi a fene folyik itt?

Még több zaj, még több hang csatlakozott a kórushoz, ahogy az emberek közeledni kezdtek, először csak óvatosan, majd amikor látták, hogy nem történik semmi, bátrabban. Morgan megpróbált felkiáltani, mondani valamit, kiadni valamilyen hangot, de nem ment. Érezte, hogy akadozik a lélegzete, ahogy a távoli fájdalom egyre közeledik, mint egy szökőár, amely arra készül, hogy elborítsa őt.

Akkor nekem ennyi volt – gondolta magában, de túlságosan fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy törődjön a dologgal. Megpróbálta uralni a lélegzetvételeit, mert már hallotta ezt az akadozó hangot ezelőtt, így tudta, hogy nem jelent jót. Nem kell sokáig kitartania – gondolta –, talán fél óra hosszát, ha az emberek összekapják magukat, hogy kórházba vigyék. Fél óra azonban egy örökkévalóságnak tűnt, amikor még abban sem volt biztos, hogy egy perccel is tovább bírja.

A betonjárdára fektette a fejét, érezte, hogy az hideg. Kinyújtott keze a járda melletti fűvön nyugodott, ő pedig arra gondolt, milyen jó megérinteni a földet. Ha ez a vég, nos, szívás, hogy mennie kell, ám – mindent összevetve – ennél borzalmasabb módon is távozhathott volna.

De a francba is, *ki volt akadva*, mert ha már meg kell halnia, nem tudta, hogy ki ölte meg, plusz, ami még fontosabb, hogy *miért*.

Valaki fölé hajolt, egy bizonytalan alak, amely lassan elhomályosodott. Figyelmeztetnie kellett MacNamarát, úgyhogy az utolsó erejével még felnyögött: „*Rajtaütés*”.

2. fejezet

Az öntudat és az öntudatlanság furcsa dolgoknak bizonyultak, mivel képesek voltak bármiféle határvonal nélkül váltakozni, neki pedig az égvilágon semmilyen hatalma nem volt a folyamatok fölött. Néha kissé sikerült kiemelkednie a totális semmiből a pusztá létezés homályos és távoli tudatába, majd ugyanilyen homályosan és távolian sikerült felismernie a fekete semmit, és bár tudta, mi az, különbséget tudott tenni a kettő között. Aztán megint visszasüllyedt, és nem volt semmi, amíg a tudat hullámai ismét fölfelé nem sodorták, akár a tenger a benne hánykolódó szemétdarabot.

Egyszer fényességet látott, melegséget érzett, ami jól volt, de aztán ez is eltűnt.

Nem haltam meg.

Ez volt Morgan első összefüggő gondolata. Noha időnként észlelt bizonyos dolgokat, fájdalmat, zajokat, megfejthetetlen hangokat – néha olyat is, amelyik ismerősnek tűnt –, valamint idegesítő pittyegést, de ezek egyike sem jelentett neki igazán semmit; egyszerűen csak ott voltak, a távolban, mint amilyenek az apró fénypont tűnik a kút mélyéről. Aztán eljött az idő, amikor elég magasra emelkedett ahhoz, hogy megértse, mit jelent, hogy fájdalmat érez és hangokat hall: életben van.

Az időnek nem volt jelentősége. Emberek beszéltek hozzá. Akkor sem tudott volna válaszolni, ha megértette volna őket, de a jelek szerint ők ezt tudták. Kezelték a testét, dolgokat csináltak vele, minden lépést megmagyarázva. Néha nem érdekelte a dolog, máskor viszont nagyon is, mert a *franca*, vannak dolgok, amiket nem teszünk meg egy férfival. De ez sem számított. Megtették, amit tenniük kellett, és kész.

A mozgás szóba sem jöhetett; egyrészt úgy tűnt, képtelen lenne rá, másrészt nem is volt kedve megpróbálni. A szimpla létezés minden erejét felemésztette. A tüdeje fura ritmus szerint dolgozott, amelyet nem ő irányított, a torkába pedig csövet dugtak. A fenébe, talán mégsem olyan jó ötlet életben lenni.

De meghalni sem tudott. Ha választhatott volna, lehet, hogy lent marad a sötétségben, mert amikor csak felbukkant belőle, a fájdalom utálatos rohadékként viselkedett, amely addig gyötörte, amíg könnyűvé nem vált a döntés. Ha képes lett volna rá, szétrúgta volna a szemétláda seggét, de az minden csatát megnyert. Máskor távolibbnak tűnt a fájdalom, mintha egy vattaréteg védte volna őt tőle, de azért mindig *ott* volt. Végül nagy erőfeszítések árán arra a következtetésre jutott, hogy a vattaréteg valójában fájdalomcsillapító... talán.

Az egyetlen fegyvere a fájdalom ellen a makacsság volt. *Utált* veszíteni. Az akaratereje emléke, a színtiszta, makacs csökönysége arra készítette, hogy a fájdalomra figyeljen; az volt a célpontja, az ellenfele, ő pedig újra és újra szembenézett vele. Lehet, hogy leteríti őt, de lent tartani biztosan nem tudja. Még, amikor úgy érezte, semmi mást nem csinál, csak nyüszít a fájdalomtól – már ha képes lett volna nyüszíteni –, akkor is küzdött a tudatáért és bármiféle javulásért.

Alapvetően ő a harcoláshoz értett, ez tette ki az életét, úgymint mindennel harcolt. Nem csak a tudatáért harcolt; harcolt a torkán ledugott csővel, amely megakadályozta, hogy beszéljen, aztán a tűkkel a karjában, amelyek megakadályozták – az ő fejében legalábbis –, hogy megmozduljon. Ők – a névtelen ők – azonnal lekötötték, hogy egyetlen izmát se mozdíthassa meg, még a fejét se.

A fájdalomhoz düh csatlakozott. Annyira átkozottul dühös volt, hogy azt hitte, menten felrobban. És, ami még tovább rontott a dolgon, az volt, hogy esélye sem volt kifejezni a védtelen állapota miatt érzett haragot, miközben minden porcikáját, sőt, még az ösztöneit is bántalmazták.

Végül tökéletesen kimerülve elaludt – vagy ismét öntudatlanságba merült. Talán a kettő egy és ugyanaz volt. Az biztos, hogy ő nem tudta megmondani a különbséget.

Egy nap aztán kinyitotta a szemét, majd ráfókuszált – tényleg *ráfókuszált* – a középkorú nőre, aki az ágya mellett állt, miközben a csöveket igazgatta, amelyek a fémállványon lógó műanyag zacskókból jöttek. Most először jutott az eszébe az, hogy *kórház*, ami azt jelentette, hogy a kínzói

tulajdonképpen gondoskodnak róla, de ez egy kicsit sem vigasztalta, úgyhogy a tőle telhető legellenségesebb tekintettel nézett föl a nőre.

– Szép jó napot – köszöntötte a nő mosolyogva. – Hogy van ma?

Ha tudott volna beszélni, megmondta volna neki, hogy van ma, de abban nem lett volna köszönet.

A nő a jelek szerint pontosan tudta, mire gondol, mert az eddiginél is szélesebben mosolygott, miközben megveregette a vállát.

– Hamarosan kikerül a cső, akkor aztán a fejünkhöz vághatja, amit akar.

Morgan azon nyomban a fejéhez akarta vágni a mondanivalóját, de csak valami halvány morgás jött ki a torkán, végül szégyenszemre újra elaludt.

Amikor megint fölébredt, azonnal tudta, hol van... nagyjából. Csak a szemét mozgatva – más testrészét ugyanis képtelen volt megmozdítani – szemrevételezte a környezetét. A látása homályos volt, de arra képezték ki, hogy megfigyeljen és elemezzen, ezért egy idő múlva arra a következtetésre jutott, hogy ugyan kórházi ágyban fekszik, amelynek mindkét oldalán föl van húzva a rács, és nyilvánvalóan valamilyen intézményben van, ez az intézmény azonban nem egy kórház. A helyiség például – amely kékre volt festve, az ablakai előtt függöny lógott, és rendes ajtaja volt rendes ajtógombbal, nem olyan, mint a kórházi szobákban lenni szokott – egy hétköznapi hálószobának tűnt, amelybe egy rakás orvosi felszerelést zsúfoltak be és helyeztek el, ahogy tudtak.

Aztán ott voltak a nővérek – a pokolba a szadista bőrükkal –, akik gondozták őt. Néha tarka egyenruhát viseltek, néha nem; a középkorú nő, aki legutóbb ott volt, amikor felébredt, mindig farmert, sportcipőt és pulóvert hordott, mintha csak egy közeli farmról ugrott volna be. Néha, amikor kinyílt az ajtó, Morgan fegyveres őrök pillantott meg odakint, de egyiket sem ismerte föl.

A gondolatai kuszák voltak, az emlékei még kuszábbak. Volt néhány *nagyon* homályos emléke arról, hogy Axel MacNamara, aki ott volt néhányszor, amikor felébredt, sürgető kérdéseket tett fel – nem mintha másmilyeneket is képes lett volna feltenni –, de ő csak arra volt képes, hogy pislogjon néhányat, azt sem tudván, mire pislog. Végül aztán MacNamara mindig elment.

De még miközben a szedálás és a trauma kódén igyekezett átverekedni magát, akkor is lobogott a bensőjében a harag tüze. Amikor képes volt arra, hogy gondolkozzon, felidézte magában a történeteket, bár a rajtaütés néha összekeveredett az utána történetekkel, ő pedig időnként a nővéreket is képes lett volna lelőni, ha van nála fegyver. Minden részletet nem volt képes felidézni, de azt tudta, hogy komoly volt az ügy, és bármennyire tehetetlen volt is pillanatnyilag, el volt szánva arra, hogy kiderítse, ki és miért tette ezt vele. Egy naivabb és védettebb ember azt gondolhatná, meg akarták ölni őt, Morgan azonban utoljára talán hároméves korában volt naivnak mondható, a „védettség” pedig nem szerepelt a munkaköri leírásában. Az ő megölése nyilván egy nagyobb terv része – a kérdés már csak az, milyen tervé, no meg persze, ki áll a terv mögött...

Ezt végiggondolta, ám elmondani aligha volt képes. A tehetetlensége olyan kellemetlen volt, hogy szét is verte volna a helyet, ha meg tud mozdulni, de mivel szorosán le volt kötözve, még a nővérhívót sem volt képes megnyomni – már ha meg akarta volna, de nem akarta, mert amikor csak megjelentek a nővérek, mindig olyasmit csináltak, ami nem tetszett neki.

Egy nap azonban, amikor felébredt, úgy érezte, mintha befordult volna egy sarkon. Nem tudta, miféle sarkon, de végre úgy érezte, a teste élni akar. Úgy tűnt, az egészségügyi csapat is ugyanerre a következtetésre jutott a fizikai állapotáról. Körülbelül egy órával később egy orvos jött be hozzá – Morgan legalábbis úgy sejtette, hogy orvos, bár lehet, hogy csak az utcáról rángatták be, mert farmert és flanelinget viselt –, majd vidám hangon azt mondta:

– Most kivesszük azt a csövet a torkából, akkor beszélhet, ehet és ihat. Készen áll? Köhögjön, úgy könnyebb.

Morgan az egyik pillanatban még várta, hogy kivegyék a torkából a csövet, a teste azonban a következő pillanatban már hevesen lázadt az ellen, ami történt vele. *Marhaság!* Egyedül az

tehetne volna könnyebbé a dolgot, ha nincs magánál. Olyan érzés volt, mintha a csővel együtt a tüdejét is kirántották volna, a mellkasát pedig kettévágták volna. A látása elhomályosodott, majd elsötétült, a teste pedig önkéntelenül is ívbe feszült. Ha képes lett volna rá, bántotta volna a szemétládát, mert ha ez „könnyű” volt, akkor a „kemény” a legtöbb emberrel végzett volna.

Aztán kikerült a cső, ő pedig önállóan lélegzett. Reszketett, mint a nyárfalevél, a teste pedig verejtékben úszott, de legalább már tudott beszélni – vagy valami olyasmi. A toroka olyan száraz volt, mintha csiszolópapírral dörzsölték volna meg, de a szája sem volt jobb állapotban. Háromszor kellett nekifutnia, hogy kinyögjön egy rekedt, alig hallható szót:

– Vízet.

– Természetesen. – Egy őszes hajú nő vizet töltött egy bögrébe, aztán a szívószálat Morgan szájához tartotta, akinek sikerült leküzdenie néhány kortyot kiszáradt torkán. A férfi szinte érezte, ahogy a nyálkahártyája magába szívja a nedvességet, majd mohón leküldött két újabb kortyot, mielőtt a nő elvette volna tőle a bögrét.

Összeszedte az erejét, hogy újabb szavakat tudjon kimondani.

– Nem kérek... gyógyszert. – Azt akarta, hogy tiszta legyen a feje. Nem tudta, hogy miért, de az ösztönei ezt súgták.

– Ne próbáljon hősködni – felelte a nő továbbra is mosolyogva. – A fájdalom stressz a testnek, a stressz pedig lelassítja a gyógyulást. Haladjunk szépen lépésről lépésre, oké?

Ami azt jelenti, hogy továbbra is gyógyszerezik majd, akár akarja, akár nem. Morgan teljesen biztos volt benne, hogy egy rendes kórházban nem hagynák figyelmen kívül az akaratát, de ez nyilvánvalóan nem egy rendes kórház volt. Azt teszik majd, amit helyesnek gondolnak, neki pedig együtt kell élnie ezzel. A szójáték nem kerülte el a figyelmét, de aztán minden más már igen, ugyanis megint elaludt.

Amikor legközelebb felébredt, Axel MacNamara is ott volt.

A látogatást nyilván úgy időzítették, hogy a gyógyszerek hatása mulófélben legyen, mert Morgan egész ébernek érezte magát. Igen, MacNamara az ilyen dolgokra is gondol. A fickó mindent megtervezett, talán még azt is, hogy egy-egy falatot milyen hosszú ideig rágjon.

Morgan nem állította volna, hogy tiszta a feje, csak azt, hogy a mentális köd már nem olyan sűrű a fejében. Ahhoz elég tiszta volt, hogy tudatosodjon benne egy halvány félelemérzet, amelyet képtelen volt kielemezni – a francba, hiszen felfedeznie is alig sikerült. Arra képezte ki magát, hogy figyelmen kívül hagyja a félelem létezését, helyette inkább a „riadókészültségre” helyezte a hangsúlyt. Most azonban félt, bár nem tudta volna megmondani, hogy mitől. Talán attól, hogy ez a ködösség, ez a távolságérzet állandóvá válik. Talán attól, hogy túl nagy kár történt ahhoz, hogy teljesen felépüljön. Talán attól, hogy ez volt számára az új valóság. De – nem. Érezte az állapotában bekövetkezett javulást, bár a „majdnem halott” és a „nagyon szar” között nem volt túl hosszú az út.

Hogy leplezze a kellemetlen érzéseket, kinyögött egy „hellót” MacNamarának, majd elfintorodott, mert a hangja olyan vékony és erőtlen volt, hogy amolyan cincogásnak hangzott. Megpróbált oldalra fordulni, hogy elérje az ágya melletti asztalkán álló poharat, ám rá kellett döbennie, hogy még mindig le van kötözve, amiként arra is, hogy a fájdalomcsillapítók hatásának elmúltával el kell viselnie meggyötört testét, amely minden mozdulatnál hevesen tiltakozott. A fájdalom és a tehetetlenség teljesen kiakasztotta.

– Szedjétek le... rólam... ezeket a vacak szíjakat – mondta rekedten, a dühtől némileg erősebb hangon.

Axel meg sem moccant.

– Megint ki akarod tépni az infúziót?

Az ötlet csábító volt, de Morgan tudta, ha így tenne, megint leszíjaznák, ő pedig ura akart lenni a testének.

– Nem – válaszolta kelletlenül.

MacNamara gyakorlott mozdulatokkal kioldozta őt, aztán megnyomta a gombot, amely fölemelte az ágy felső részét. Morgan egy pillanatra elszédült, de végül mély lélegzeteket vett,

kényszerítve magát, hogy ne mutasson semmiféle nyámnyila gyengeséget, például ne ájuljon el. Mert azt sosem heverné ki.

– Készen állsz arra, hogy válaszolj néhány kérdésre? – kérdezte MacNamara az ő nyers stílusában. Nem vesztegette az időt csevegésre, de még arra se, hogy megkérdezze Morgantól, hogy érzi magát.

Morgan homályos tekintettel meredt a férfira, leginkább azért, mert az alapértelmezett hangulata a mély és üszkösödő düh volt.

– Kérdezz – mondta, majd megint kinyújtotta a kezét – ezúttal sikerrel – a pohárért, őszintén remélve, hogy víz van benne. A mozdulat szinte elviselhetetlen kint okozott; olyan volt, mintha hús-vágó bárdal csaptak volna bele a mellkasába. Összeszorította hát a fogait, miközben tovább nyújtózkodott, részben azért, mert átkozott legyen, ha megadja magát a fájdalomnak, részben pedig azért, mert tényleg nagyon akarta azt a vizet.

Bárki más odaadta volna neki a poharat, MacNamara azonban nem tette meg. Morgan most nagyra értékelte az együttérzés hiányát; ő maga akarta megszerezni a poharat. Amikor elérte, rákulcsolta remegő kezét, majd felemelte. A néhány centinyi vizet, amely a pohár aljában volt, mind megitta, aztán nagy nehezen visszatette a poharat az asztalkára. Amikor visszahanyatlott a párnára, olyan kimerültnek érezte magát, mintha legalább 30 kilométert futott volna.

– Emlékszel, mi történt?

– Igen. – Lehet, hogy ködös volt az elméje, de az emlékezetével nem volt gond.

MacNamara odahúzott egy széket, leült. Már majdhogynem kórosan sovány volt, meg egy kicsit magasabb az átlagnál, de ezért senki nem gondolta volna róla, hogy gyenge lenne. Engesztelhetetlen és kíméletlen volt, pontosan olyan típus, amilyenek egy akciócsoport vezetőjének lennie kell.

– Tudod, ki lőtt meg?

– Nem. – Morgan mély levegőt vett. – Te tudod?

– Egy orosz maffiózó.

Morgan csak pislogott. Annyira meg volt döbbenve, amennyire csak meg tudott döbenni. Orosz? Maffiózó? Mi a fene? Neki semmi köze nem volt az orosz maffiához.

– Ez komoly?

– Ez komoly.

– Nem ismerek... senkit az orosz maffiából. – Majdnem azt mondta, hogy nem ismer oroszokat, de aztán eszébe jutott, hogy mégis – de azoknak semmi közük a maffiához. – Hogy hívják?

– Albert Rykov volt a neve. De meghalt.

Helyes – gondolta magában Morgan. Nem sok könnyörületet érzett azok iránt az emberek iránt, akik rálöttek... ami azt illeti, semennyit.

– Sosem hallottam róla... – Ekkor az eszébe jutott valami: – Talán valaki másra vadászott?

– Nem – felelte Axel határozott és magabiztos hangon. Az égvilágon semmilyen kétsége nem volt.

– Miért venne engem célba az orosz maffia? – Ennek egyáltalán semmi értelme nem volt. Morgan megdörzsölte az arcát. Érezte a borosták szúrását, pedig halványan emlékezett rá, hogy valamelyik nővér időnként megborotválta... talán. Aztán döbbenet nézett le a kezére, amely olyan vékony és szinte már átlátszó volt, mintha nem is az ő keze lenne, pedig az volt, mert hozzá volt nőve a karjához... amely szintén betegesen vékonynak tűnt. Egy pillanatra elvesztette a fonalat, így erősen összpontosítania kellett, hogy újra megtalálja. Miről is beszéltek? Ja, igen – az oroszokról.

– Nem vett célba. Rykov benne volt a maffiában, de ez egy független támadásnak tűnik. Egy kívülálló bérelte fel.

Akkor a lehetőségek tárháza ismét végtelen lett, mert Morgannek továbbra sem volt ötlete, hogy miért akarta volna bárki is a halálát, így tulajdonképpen a világ teljes népessége szóba jöhetett.

– Mondd el részletesen, mi történt azóta, hogy visszatértél az Államokba – mondta Axel, majd hátradőlt, miközben karba fonta a kezét.

– Jelentést tettem – bár ezt Axel nyilván tudja, hiszen az ő kezébe jut el minden jelentés –, ettem pár falatot egy McDonald’sban, hazamentem, lezuhanyoztam, lefeküdtem. Egy teljes napot átaludtam. Aztán átnéztem a felszerelésemet, futottam egyet a sötétben, hazamentem, visszafeküdtem aludni. – Az egyszerű kijelentéseket szünetek szakították meg, hogy Morgan lélegzethez jusson.

– Történt bármi érdekes a McDonald’sban? Vagy futás közben? Kikkel beszéltél?

– Nem, nem, és senkivel, leszámítva a pénztárost, aki kiadta a rendelésemet az ablakon.

– Felismerted?

– Nem. Valami kölyök volt.

– Az étteremben láttál valamit?

– Nem. – Morgan biztos volt ebben, mert emlékezett rá, milyen kellemetlenül érintette, hogy alig lát valamit. A küldetések után mindig beletelt némi időbe, hogy leeressen, azaz átálljon a harci üzemmódból normál üzemmódba.

– Aztán mi történt?

Morgan kifújta a levegőt, majd megpróbálta mozgósítani egyre fogyatkozó energiatartalékait – nem mintha eleve túl sok energiája lett volna. Olyan gyenge volt, hogy alig ismerte fel a saját testét, amiért még zavarodottabbnak érezte magát, mint a gyógyszerek hatása miatt.

– Amikor fölébredtem, el akartam menni horgászni. Felhívtam Kodakot, de neki más dolga volt, úgyhogy egyedül mentem.

Axel bólintott. Morgan úgy gondolta, erről már nyilván tudott, ugyanúgy, ahogy a jelentéséről is.

– Beszéltél valakivel?

– Kingsley képviselőnővel és a férjével. A folyón voltak.

– Volt velük más is?

– Nem, maguk voltak.

– Még valaki?

– Beszélni nem beszéltem mással. – Ekkor hirtelen beugrott egy emlék. – Brawley-nek, a kikötő üzemeltetőjének köszöntem.

Axel mestere volt annak, hogy felfigyeljen az apró részletekre.

– És...?

Amíg meg nem hallotta ezt az „és”-t, Morgan nem is volt tudatában annak, hogy *van* egy „és”. Mély levegőt kezdett venni, de megszakította, amikor éles fájdalom hasított a mellkasába.

– Lehet, hogy véletlen, de miután beszéltünk, felhívott valakit.

– Milyen hamar?

– Azonnal.

– Mobilon? – Ha Brawley mobilt használt volna, Axel az időpont és a mobiltornyok segítségével leszűkíthette volna a lehetséges beszélgetőpartnerek körét.

– Nem. – Morgan tisztán látta lelki szemei előtt a régimódi vezetékes telefont, amelyet Brawley használt. – Vezetékesen.

– Francba. – A szóból csak úgy sütött a frusztráció. Így sem lehetetlen megszerezni az információt, de parancsra lesz hozzá szükség. Ha a hívást mobilon intézik, a technológia megspórolta volna nekik ezt az apró részletkérdést.

A telefonhívástól függetlenül Morgan nem tudta elképzelni, hogy Brawley tudná a lakcímét, vagy – ami még fontosabb –, hogy *miért* segédkezne egy rajtaütés megszervezésében.

Az erőfeszítés, hogy fölüljön és válaszoljon a kérdésekre, nagyon kifárasztotta Morgant. Már alig volt benne szufila.

– Nincs oka – mormolta, miközben a feje hátrahanyatlott. A szeme automatikusan lecsukódott, ő pedig küzdeni kezdett, hogy újra kinyissa.

– Tessék? – kérdezte Axel.

Morgan megpróbált összpontosítani, aztán nagy nehezen rendbe szedte a gondolatait.

– Brawley-nak nem volt oka rá – mondta végül, vagy legalábbis azt hitte, hogy mondja. De

lehet, hogy a szája nem működött. A szeme megint lecsukódott, de nem bánta, mert a sötétség megint körbevette, majd egészben lenyelte őt anélkül, hogy bármit tehetett volna ellene.

Amikor legközelebb látta Axelt, Morgan már a saját erejéből tudott fölülni. Majdnem három hét telt el a meglövése óta; onnan tudta, hogy megkérdezte. Azóta már nem csak fölülni tudott. Az utóbbi néhány napban naponta kétszer sétált néhány lépést az aprócska szobában, miközben két oldalról támogatták a nővérek, nehogy orra essen. Félig-meddig már szilárd ételeket evett, és soha életében nem örült még ennyire a krumplipürének és a zabkásának. Pedig a zabkását még csak nem is szerette. De azt mondták, másnap már tojást is kaphat. Amikor közölte, hogy steaket is kér ahhoz a tojáshoz, kinevették. Ők voltak a világ leggonoszabb nővérei.

Ami azonban még ennél is nyugtalanítóbb volt: kezdte megszeretni őket.

Nem tudta, Axel mikor volt bent nála utoljára, de úgy gondolta, körülbelül egy héttel ezelőtt lehetett. Az egyetlen meglepő dolog az volt, hogy a férfi nem látogatta meg minden nap, hogy újabb és újabb részletek miatt gyötörje.

Axel kitartó szórszálhasogatása néha az agyára ment, most azonban örült volna neki, mert szerette volna elkapni a szemétládát vagy szemétládákat, akik felelősek voltak a rajtaütésért. Jellemző Axelle, hogy pont most hagyja annyiban a dolgot.

- Már éppen ideje volt – mondta Morgan köszönés helyett.
- Nem értem rá. Részleteknek kellett utánanéznem, plusz dolgokat kellett elintéznem.
- Milyen dolgokat? Milyen részleteknek?
- Azért jöttem, hogy elmondjam – csattant fel Axel, miközben lehuppant a székre.

Az, hogy felcsattant, jó jel volt; ha Axel megpróbált volna kedves lenni – a „megpróbált” szón van a hangsúly, mert sikerrel aligha járt volna –, Morgan azt gyanította volna, hogy a gyógyulása nem halad olyan jól, mint amire a néhány megtett lépésből és a krumplipüréből következtetni lehet.

- Akkor beszélj.
- A kikötői regisztrációd alapján találtak rád. Megtaláltuk, hol törték fel a rendszert.

Ez nem stimmelt.

– Levelezési címnek mindig a postafiókomat adom meg – mondta Morgan.

– Igen, de a nyomtatványon a virginiai rendszámod és a társadalombiztosítási számod is szerepel, úgyhogy ezek alapján derítették ki a lakcímedet.

- A nagy kérdés az, hogy miért.
- Igen. De van még egy gond, ráadásul ennél is komolyabb.

Már-már szórakoztató volt, hogy Axel szerint valami még komolyabb lehetett annál, hogy célba vették az egyik emberét, bár, figyelembe véve, hogy általában globális kérdésekkel szokott foglalkozni, valószínűleg igaza volt; ezt Morgannek el kellett ismernie.

– Amikor bevittek téged, nem tudtuk, mi folyik itt: hogy az akciócsoportjaink tagjai ellen folyik szervezett támadás, avagy személy szerint téged akarnak megint megölni. Teleraktam a kórházat emberekkel, hogy védjenek téged, de a logisztika egy rémálom volt, túl sok lépcsőház és lift, túl sok ember ki-be. Amint félig-meddig stabilizálták az állapotodat, fölpackoltalak és idehozattalak. Kizárólag én tudom, hol vagy.

- Meg azok az emberek, akik ideszállítottak.
- Háromszor váltottam csapatot.

Igen, ez volt Axel, már-már őrjítően paranoiás és óvatos.

- És mi az a dolog, ami még aggaszt?
- Az akciócsoportok aktáit feltörték, miután elszállítottalak.

Francba. Morgan a homlokát ráncolva gondolkodott. Aki megpróbálta megölni, nyilvánvalóan még mindig a nyomában van. Amiként az is nyilvánvaló, hogy akárki akarta is megölni, értette a dolgát.

– A biztonsági rés aggaszt a leginkább – mondta Axel, Morgan pedig elnyomott egy fanyar mosolyt. Igen, az egyik embere elvesztése nála határozottan nem akkora horderejű dolog, mint

a biztonság. – Miután átszállítottalak, elhintettem, hogy memóriazavaraid vannak, de javul az állapotod, az orvosok pedig semmiféle okát sem látják annak, hogy miért ne nyerhetnéd vissza az emlékezetedet.

Ez durva volt, még Axeltől is.

– Miért nem festünk mindjárt célkeresztet a hátamra? – morogta Morgan.

– A célkereszt már ott van – mutatott rá Axel. – Az én feladatomban az, hogy kiderítsem, ki és mi célból festette oda. Hacsak nem másvalakinek a feleségét dugod, elég valószínű, hogy a munkához van köze a dolognak.

– Nem dugom senki másnak a feleségét.

– Akkor az akciócsoportokhoz van köze.

Ezzel nem lehetett vitatkozni. Mégis – Morgan megrázta a fejét.

– De *miért?*

– Ha ezt kiderítem, tudni fogom, *kicsoda*. Vagy fordítva. Csak annyi kell, hogy valami a helyes irányba fordítson.

– Szóval, mi a terved? – Mert Axelnek mindig volt terve; lehet, hogy Morgannek nem tetszik majd, de abban biztos volt, hogy van terv.

– Olyan mélyre ásom el a tartózkodási helyedről szóló információt, hogy az, aki a nyomodban van, kénytelen legyen belesétálnia a csapdámba, ha meg akarja szerezni. De nem könnyíthetem meg a dolgát, mert akkor rájön, hogy csapda, és nem harap rá.

– Ennyi? És én közben mit csináljak? – Azon kívül, hogy képes legyen harminc másodpercnél hosszabb ideig járni.

Axel arcán egy igazán ördöginek nevezhető mosoly terült szét.

– Elküldelek a volt mostohahúgomhoz.

Morgan mindenre számított, csak erre nem.

– Tessék?

Axel készségesen elismételte az iménti mondatát, még hozzá szóról szóra.

– Civileket vonsz be? – Ez döböntette meg a legjobban Morgant. Azt, amit csináltak, titokban tartották a hétköznapi emberek előtt, és bár dolgoztak nekik civilek, ők önként vállalták a dolgot. Szándékosan sosem sodortak veszélybe ártatlanokat.

– Nem számítok valódi nehézségre. Alaposan felkészültem, felállítva a csapdát. Nincs okunk civileket bevonni, kivéve őt, hogy szállást adjon neked.

– És beleegyezett?

– Bele fog – felelte Axel hanyagul. – Amint aktiválódik a riasztó, beavatkozunk.

– De a riasztó nem árulja el, hogy *ki* áll e mögött.

– Viszont megmutatja az irányt, ami pedig a legjobb, hogy odahelyezhetek pár embert, akik bármilyen, rád leselkedő veszélyt elháríthatnak.

– Azt meg hogy akarod megoldani?

Axel felsorolta az okokat.

– Nagyon kicsi városról van szó, elég kicsi ahhoz, hogy feltűnjenek az idegenek. Viszonylag közel van Washingtonhoz, ami azt jelenti, hogy se reptere, se vasútállomása, se buszmegállója; ezért aki érkezik, az úton érkezik, a szemmel tartandó utak száma pedig igen csekély. – A férfi egy pillanatra elhallgatott, aztán elégedetten felsóhajtott. – A legjobb pedig az, hogy ezzel igazán kiakasztom majd őt.

Axel MacNamarát a legtöbb ember és a legtöbb dolog egyáltalán nem izgatta, érdekelte viszont a hazája és a gondjaira bízott Go-Teams akciócsoportok tagjai. Ők minden küldetés során az életüket kockáztatták, Axel pedig nem csak tisztelte őket ezért, hanem meg is esküdött rá, hivatalosan és magában is, hogy minden tőle telhetőt megtesz értük, függetlenül a körülményektől. Ez néha azt jelentette, hogy foggal-körömmel harcolt a lehető legjobb felszerelésért, néha azt, hogy politikai úton kellett elsimítania valamit, néha pedig azt, hogy egyes eseményeket addig kellett csiszolnia és forgatnia, amíg bizonyos részletek el nem torzultak, avagy teljesen el nem tűntek. Az emberei

végezték a dolgukat, de ha valami balul ütött ki, Axel azt akarta, hogy az a felelősökön csattanjon, ne az ő emberein.

Általánosságban véve utálta a politikusokat, de nagyon hasonlított rájuk, ráadásul a munkájából kifolyólag muszáj volt kapcsolatot tartania velük.

Egy nagy marhaság volt az egész, de neki bele kellett mennie a játékba.

A Morgan Yancy-féle történet igencsak aggasztó volt, de nem a Morgan életét fenyegető veszély miatt – bár nem szívesen veszített volna el egy ilyen képzett embert –, hanem azért, mert valaki feltörte az akciócsoportok számítógépes rendszerét. Az ő küldetések szigorúan titkosak, politikai szempontból pedig meglehetősen kényesek voltak.

Óvatosnak kellett lennie; ha túl kézenfekvő a dolog, mert a végén még elijeszti a zsákmányát. Ha nem elég kézenfekvő, akkor rossz következtetéseket vonnak le, és nem kapják be a csalit. Ezért is ejtett el itt-ott apró adatmorzsákat, de egyszerre sosem túl sokat, néha pedig nem is mondott semmit.

Néhány nappal azt követően, hogy beszélt Morgannel, majd lefektette a terve alapjait, sikerült bejutnia egy partira, amelyen Joan Kingsley képviselő is részt vett. A férje, Dexter nem volt jelen, de az asszony már olyan régóta úszkált Washington társasági életének vizeiben, hogy egyedül is feltalálta magát. Politikus létére meglehetősen kedvelhető nő volt – még Axel szerint is, pedig ő nem kedvelt senkit. Sokkal jobban elviselte őt, mint sok kollégáját, bár sosem feledkezett meg arról, hogy az asszony elsősorban politikus, és csak másodsorban szövetséges, még akkor is, ha Morgan csapata megmentette a fia életét. A hálának nem volt nagy divatja Washingtonban.

A nő és a férje elkerülhetetlenül szerepelt a gyanúsítottak listáján. Beszéltek Morgannel aznap. Talán a nő ártatlan volt, a férje pedig nem, vagy fordítva. Talán mindketten ártatlanok voltak, vagy éppen bűnösök – Axel nem adta meg nekik az ártatlanság vélelmét, mert nem tudott *biztosat*, ezért abból indult ki, hogy mindketten bűnösök. Ettől függetlenül azonban Kingsley képviselőnek olyan kapcsolatai és információs csatornái voltak, bejövők és kimenők egyaránt, amilyenekről Axel nem is álmodhatott, úgyhogy rajta keresztül elterjeszthette mindazt, amit el akart terjeszteni.

Nem ment oda az asszonyhoz, akit hófehér hajáról könnyű volt kiszúrni. A képviselő gyakorlottan körbesétált a zsúfolt termen, mindenkiel váltott pár szót, azzal a meleg mosollyal az arcán, amellyel szinte mindenkit el tudott bűvölni, akivel találkozott. Axel immunis volt az efféle praktikákra. Ő azzal a feltételezéssel kezdte a napjait, hogy az emberek fele rosszban sántikál, a másik fele pedig csak azért nem, mert egyszerűen még nem jutott az eszébe.

Egyszer elveszítette szem elől Kingsley-t – bár igyekezett feltűnésmentesen figyelni őt –, de az körülbelül tíz perc múlva újra felbukkant, méghozzá frissen kirúszozott szájjal, tehát valószínűleg a mosdóban lehetett. Vagy találkozott a szeretőjével, esetleg bizonyos értesülést osztott meg valakivel, netán telefonált. Axel egyelőre a mosdó-elméletet választotta, mert nem volt az ellen szóló bizonyítéka.

Körülbelül másfél órája tartott a parti, amikor az útjaik keresztezték egymást. Axel a nő felé intett a poharával, de nem szakította meg annak egy szenátor munkatársával való beszélgetését, pedig az olyan unalmas volt, hogy a legszívesebben ledugott volna egy pár koszos zoknit a fontoskodó seggfej torkán. Hadd jöjjön a nő őhozá. Ő nem kereste más társaságát.

Végül a szenátor asszisztense elhallgatott egy pillanatra, hogy letegye az üres poharát egy arra járó pincér tálcájára. Kingsley finoman közbelépett.

– Helló, Karl... Axel...

– Képviselő – viszonzta a köszöntést Axel, majd magában jól szórakozott, amikor látta, hogy a szenátor munkatársa egyszerre küzd a saját egójával és a Capitol Hill hierarchiájával. A képviselő fontos személyiség volt, Karl azonban alacsonyabb rendűnek tartotta a képviselőházat a szenátusnál; így aztán az ő posztjának – egy szenátor vezető asszisztenseként – felsőbbrendűnek *kellett lennie* a nőénél. Aztán az egója megfeneklett azon a szerencsétlen körülményen, hogy Kingsley-t megválasztották – többször is –, míg ő csak egy szerződött asszisztens volt, akit senki sem választott meg semmire.

– Kingsley képviselő – mormogta végül Karl a nő titulását használva, pedig őt a keresztnévén szólították. Ő, azok a kis nyilak és tüskék – tűnődött Axel.

Az asszony elbűvölően Karlra mosolygott, majd azt mondta:

– Megbocsájtana nekünk egy pillanatra? Szeretnék megbeszélni néhány dolgot Axellel.

Karl erre nem válaszolhatott mást, mint hogy „természetesen”, aztán elvonult.

Axel belekortyolt az italába – szénsavas víz jéggel, mert ha az ember belemerül egy cápákkal teli medencébe, nem árt, ha észnél van –, várva, hogy a nő arra irányítsa a beszélgetést, amerre akarja, bár azért kérdő kifejezést erőltetett az arcára.

– Valami nagyon nyugtalanító dolgot hallottam – mondta a képviselő olyan halkán, hogy csak Axel hallja a szavait.

A férfi a szemöldöke fölvonásával jelezte, hogy várja a folytatást.

– Azt hallottam, Morgant megölték.

– Nem ölték meg – vágta rá Axel.

A nő szemében megkönnyebbülés csillant fel.

– Hála istennek. De... megsérült? A forrásom egészen biztos volt az áldozat nevében.

Axel nagyon szerette volna tudni, ki is az a forrás, ám nem vesztegette arra az idejét, hogy megpróbálja kihúzni mindezt a politikusból, aki rutinos játékosnak számított.

– Meglőtték és – nem fogok hazudni – súlyos volt az állapota, de most egy biztonságos helyen lábadozik.

– Mi történt?

– Gyilkossági kísérlet. A gond csak az, hogy nem tudja megmondani, miért támadták meg.

– Nem tudja?

Axel bizonytalanságot jelző kézmozdulatot tett.

– Azt gondolja, hogy tudja. Súlyos agyrázkódást kapott, baj van a memóriájával, de azt állítja, ha visszatérnek az emlékei, képes lesz megmondani, miről van szó. Nem történt maradandó agykárosodás, sőt, a doki szerint is mindenre visszaemlékszik majd, amint lelohad a duzzanat.

– Atyaég! Az mikor lesz?

– Nincs pontos időpont, elvégre mindenki másképpen gyógyul. Most tüdőgyulladás van, ami ugyan visszalépést jelent, de a doki szerint már sokat javult az állapota. Szerintem néhány hónapba biztosan beletelik, mire újra a régi lesz.

– Biztosan nehéz lehet kibírni addig. Én nem ismerem őt olyan jól, mint maga, de azt gyanítom, nem könnyű eset.

– Az nem kifejezés – mondta Axel.

– Nagyon örülök, hogy felépül. Mindannyian le lennénk sújtva, ha történne vele valami. Adja át neki az üdvözetünket, amikor legközelebb látja.

– Átadom – felelte a férfi, azt azonban nem kötötte Kingsley orrára, hogy addig nem látja majd Morgant, amíg a csapda nem aktiválódik. Elvetette ezeket az információmagocskákat szerte a városban, s most már csak arra kellett várnia, valamelyik szárba szökik-e. Morgant nem ok nélkül támadták meg, és ennek az oknak *csakis* valami olyasmire lehetett köze, amit aznap látott, avagy csinált. A fenyegetés talán még mélyebben gyökerezett, nem Kingsley asszonynál, Brawley-nál, vagy éppen Kodaknál, hanem valakinél, aki ismerte őket. De ez csak akkor derül majd ki, ha valaki cselekszik.

3. fejezet

Isabeau Maran rendőrfőnök fölnézett a bosszantóan magas papírkupacból, amikor kinyílt a rendőrőrs ajtaja, majd beáradt rajta egy adag friss, tavaszi levegő. Golden retrieverje, Tricks egy kényelmes gyapjútakarón szunyókált az asztal mellett a padlón, de az ajtónyílásra kinyitotta a szemét, felemelte gyönyörűen formált, aranyszínű fejét. A farkát nem kezdte el lelkesen csóválni, de hát nem tudta, ki érkezik, ezért aztán nem pazarolta az energiáit addig, amíg ki nem derült, az illető méltó-e a lelkes fogadtatásra.

A kopott padlólapról ragyogó napsütés tükröződött vissza, Bo pedig összehúzott szemmel figyelte, ahogy Daina Conner lassan belép. Amikor kiderült a betolakodó személyazonossága, Tricks kétszer megcsóválta a farkát, ami a mérsékelt lelkesedés jele volt, annyira azonban nem örült, hogy föl is álljon, úgyhogy szépen visszafektette a fejét a mancsára, hogy folytassa a szunyókálást.

– Mi újság? – Nem mintha Bo nem örült volna Dainának, mert *annyira* sok magakorúbeli független nő azért nem szaladgált a nyugat-virginiai Hamrickville-ben, de általában nem a rendőrségen szoktak beszélgetni. Ők ketten egymás tökéletes ellentétei voltak: Daina telt idomú, szőke, kék szemű nő volt, Bo pedig sötét hajú, sötét szemű, akinek az egyetlen domborulata a kocsifelhajtóján volt. De ugyanazokat a filmeket szerették, ugyanazokon a vicceken nevettek, ráadásul számíthattak egymásra.

– A kelleténél eggyel több sört ittam az ebédhez – jelentette be Daina, miközben lehuppant a Bo asztala előtt álló, rozoga, szigetelőszalaggal összeragasztott székre. Stílusosan vágott, szőke haja a szemébe lógott, úgyhogy egy hanyag mozdulattal hátravetette. – Háromig nincs más dolgom, szóval úgy gondoltam, hol másutt józanodhatnék ki kényelmesebben, mint itt... Megiszok egy kávé, beszélgetek veled, aztán megfújatod velem a szondát, majd megmondod, vezethetek-e. Daináé volt a The Chop Shop nevű helyi kozmetika, amely nem volt túl messze tőlük, ezért Bo úgy sejtette, nem az ittas vezetéstől való félelem vezette hozzá Dainát, hanem csak el akarta ütni az időt a következő időpontjáig.

Ami azt jelenti, hogy búcsút mondhat a papírmunkájában való előrehaladásnak – gondolta magában Bo, miközben fölállt az asztalától, majd odament Mr. Coffee-hoz, ami egy irattartó szekrény tetején kapott helyet, még hozzá azon egyszerű oknál fogva, hogy a szekrény mögött volt egy konnektor. A kancsó alján néhány centi sötét folyadék lötyögött... talán ma reggelről. Nehéz volt megmondani. Már akkor is ott volt, amikor Bo kicsivel a delet követően megérkezett, úgyhogy akár előző délutáni is lehetett.

Bo kivitte a kancsót a mosdóba, kiöntötte belőle a lötyyöt, kiöblítette, friss vizet tett bele, aztán visszament az irodába, majd nekiállt kávé főzni.

– És kivel söröztél? – kérdezte, nem feszegetve a tény, hogy ha igazán kukacoskodó lenne, le kellene tartóztatnia Dainát nyilvános ittasság miatt... Mert hát nyilvánvalóan *nem volt* kukacoskodó. Az ő szemszögéből nézve Daina nem volt tajtrészeg, és különben is, felelősségteljesen cselekedett, amikor vezetés *helyett* idejött hozzá. Bo azt a nézetet vallotta, hogy ami működik, azt hagyni kell működni.

– Kenny Michaelsszel. Úgy döntöttem, nekiállok a konyha átalakításának, ezért megbeszéltük, mit szeretnék, milyen festéket... Atyaég, legalább egy csillárd színmintát végignéztem. Ilyesmik.

– És milyen szín mellett döntöttél? – Miközben lefőtt a kávé, Bo belépett az úgynevezett pihenőszobába, amely eredetileg csak egy nagy tárolóhelyiség volt, ám amiben most helyet kapott egy hűtő, egy mikró, egy aprócska asztal és két szék. Kinyitotta az avokádózöld hűtő fagyasztó részét, amely eddig még nem volt hajlandó úgy feldobni a talpát, mint ahogy bármely tisztességes színű hűtő tette volna, majd kivett egy doboz jégkrémet. Nos, eredetileg egy egész dobozzal volt, de mostanra a fele már elfogyott. Nem tudta, hogy Daina szereti-e a vaníliás jégkrémet, de mással nem szolgálhatott. Levette tehát a doboz tetejét, beletett egy kanalat, majd a barátnője elé tolta.